

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Volvminibvs Comprehensvs

[Tractatus de attributis, de visione beatifica, de scientia Dei ac de ejus voluntate et providentia]

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniæ Agrippinæ, 1671

§. I. Præmittenda

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77132](#)

DE OBJECTIO VOLUNTATIS DEI.

statutis possibles, concedo; existentes, vel futuras, nego. Licet enim scientia rerum possibiliū in Deo, que simplicis intelligentiae nuncupatur, sit naturalis & necessaria, utpote antecedens omnem decretum divina voluntatis; scientia tamen futurorum & existentium, cùm sit innixa decreto, ac in eo fundata, est libera, ut in Tractatu de scientia Dei ostendimus.

Dices, ex hoc sequi, quod saltem Deus amet necessaria creaturas possibles, sicut illas necessariis cognoscit: quod tamen non muniter non admissum Thomistae, ut constabat ex dicendis articulo legenti.

Sed negar sequela, quia creature possibles habent reūtem, & cognoscibilitatem necessariam, ratione cuius possunt terminare scientiam Deinaturalē & necessariam, nulla tamen est in eius bonitas, taliter formalis, per quam aetū divini amoris terminare possint, ut patebit ex dicendis articulo sequenti.

ARTICULUS IV.

An Deus amet Creaturas possibles?

§. I.

Premittenda.

Suppono primum, quod status puræ possibilis nihil est aliud quam non repugnantia rei ad essendum, sive indifferenta ad existendum vel non existendum, cum negatione existentiae pro qualcumque tempore differentia. In qua descriptione exprimitur ad statū puræ possibilis aliquis rei requisita. Primum est, quod illa nullam includat repugnantia ad essendum: quare quid homo sit equus, non cadit sub statu possibilis, quia implicat, seu repugnat talis conexio hominiscum equo; secundus tamē alius mundus, qui repugnanteam non involvit ut esse possit. Secundo dicitur, cum negatione existentiae, ut res mere possibilis distinguitur a re existente, & posita extra causas. Tertio additur, pro qualunque differentia temporis, ad distinguendam remere possibilem a futura, quæ licet actualem existentiam non habeat in propria mensura, illam tamen habebit in aliqua differentia temporis. Ex quo inferes, quod licet res mere possibilis non sit aliquid reale positivè, quia non habet, nec unquam habitura est existentiam; est tamen ens reale objectivè, quatenus potest habere realem existentiam; in quo differt ab ente rationis quod est incapax realis existentiae, & solum habet esse objectivum in intellectu singente, & illud cognoscente ad modum entis reales.

Suppono secundum, quod de creaturis possibilibus possumus loqui duplicitate: vel secundum quod sunt in Deo, & virtualiter in omnipotencia divina continentur, & secundum hanc rationem, dicit Augustinus quod sunt ipsa creatrix essentia: vel secundum esse possibile proprium, & distinctum ab omnipotencia Dei, quatenus scilicet considerantur secundum sua praedicata quidditativa, quæ licet nihil actu sint, quantum ad existentiam, sunt tamen aliquid reale objectivè, ut antea dicebamus. In praesenti ergo non loquimur de creaturis possibilibus primo modo: ut sic enim certi est apud omnes, eodem amore

Tom. I.

A mari à Deo quo ipse se ipsum diligit; si quidem prout sic considerat, fuit ipsem et Deus, sed loquimur de illis secundo modo consideratis, & querimus, an in illo esse objectivo in quo cogno scuntur ab intellectu divino, amentur etiam à divina voluntate? Quod ut magis explicetur, & status difficultatis magis aperiatur.

Suppono tertio tanquam certum apud omnes, Deum possibilia non amare amore efficaci, seu effectivo: id enim Deus diligit amore predicto, cui communicat aliquid bonum. At prout possibilibus nullam bonitatem communicat, cum decreverit illa nunquam extra causas ponere: Ergo illa non diligit amore efficaci, seu effectivo. Solum ergo difficultas est, an ad creaturas possibles terminetur voluntas divina per amorem simplicis complacentiae.

Partem affirmativam tenent Scotus, Fonseca, Vazquez, Arrabal, Heric, Ruiz, aliquique Recentiores; quibus ex Thomistis adharet Marcus à Serra in Commentario art. 2. qu. sequentis. Negantem verò communiter defendant alii Discipuli D. Thomae, quibus subscrabit Suarez in Metaph. disput. 30. sect. 6.

§. II.

Resolutio difficultatis.

Dico igitur: Creaturae possibles nullo modo amantur à Deo.

Hanc conclusionem probant aliqui, primò quia amor Dei erga creaturas non est affectivus, sed effectivus, & infundens bonitatem in rebus, ut docet D. Thomas qu. sequenti art. 2. Unde cum circa possibilis, in quantum hujusmodi, Deus nihil efficiat, & nullam eis perfectionem aut bonitatem infundat, inde colligunt Deum non amare creature possibles. Secundò probant, ex eo quod amare est velle bonum: Sed Deus nullum bonum vult creaturis possibilibus, cum decreverit nunquam illas ponere extra causas, in quo includitur carensia omnis boni: Ergo illas non diligit. Tertio probant, quia objectum amoris est bonum: creature autem possibles carent omnī bonitate, quia nec existunt, nec dicunt ordinem ad existentiam, ut in aliqua differentia temporis habendam: Ergo non diliguntur à Deo.

Verum tres illae rationes quibus illi Recentiores præcipue innituntur, non videntur efficaces, nec solidæ; quia duas primas solum probant Deum non diligere res possibilis amore efficaci, seu effectivo, quod concedunt Adversarii; non tamen ostendunt, voluntatem divinam per amorem simplicis complacentiae ad eas non terminari; de quo solum procedit præsens difficultas & controversia, ut in tertia suppositione annotavimus. E Tertia vero supponit falsum, vel saltem aliquid dubium & incertum, quod scilicet res mere possibilis, in statu mere possibilis considerata, omni bonitate careant: quoniam enim certum sit, illas non esse bona simpliciter, quia nec existunt, nec dicunt ordinem ad existentiam; probabile tamen est, & doctrina D. Thomae conforme, eas esse bona secundum quid, quatenus sunt perfecta perfectione essentiali, & nihil illis deest ex prædicatis sibi essentialibus, ut constabit ex dicendis §. sequenti. His ergo rationibus prætermisso.

Probatur primò conclusio: Si Deus creature possibilis diligenter, non libere, sed necessariè eas

CCc iij

ama-

62.

61.

62.

63.